

zřízen pro exekuční věci, které dosud náležely do příslušnosti okresních soudů, zřízených v hlavním městě Praze, samostatný okresní soud, se nic nezměnilo na předpisu § 4 ex. ř. o soudu příslušném povolití exekuci. V souzeném případě jde o exekuci vyklizením nemovité věci podle § 349 ex. ř. na základě mimosoudní výpovědi, jež jest exekučním titulem podle § 1 čís. 18 ex. ř. Soudem exekuci povolujícím jest podle § 4 odst. 1 čís. 5 ex. ř. okresní soud, v jehož obvodě jest předmět najatý nebo pachtovaný. Před zřízením okresního soudu exekučního v Praze byl v takovém případě svrchu zmíněný soud příslušným nejen k povolení, nýbrž i k výkonu exekuce, t. j. byl zároveň vždy také soudem exekučním podle § 18 čís. 4 ex. ř. Do tohoto zákonného stavu byla zřízením samostatného okresního soudu exekučního pro Velkou Prahu přivoděna změna potud, že výkon veškerých soudních prací přidělených dosud podle exekučního řádu okresním soudům v hlavním městě Praze jako soudům exekučním (§ 23 ex. ř.), čímž však se nic nezměnilo na příslušnosti k povolení exekuce a změněna byla jen příslušnost k jejímu výkonu, takže nastalo rozpojení příslušnosti sloučené dosud u soudu jediného jak k povolení, tak i k výkonu exekuce nuceným vyklizením na základě mimosoudní výpovědi. Mimosoudní výpověď smlouvy nájemní nebo pachtovní jest podle § 1 čís. 18 ex. ř. mimo jiné předpoklady jen tehdy exekučním titulem, nebyly-li proti ní včas podány námitky. Podle § 566 c. ř. s. a § 49 čís. 5 j. n. jest námitky proti mimosoudní výpovědi podati u okresního soudu, v jehož okrese je najatý nebo pachtovaný předmět. Jen tento soud může snadno zjistiti, zda proti mimosoudní výpovědi — jež má býti podkladem pro povolení exekuce — byly včas podány námitky či nikoli, a jen tento může tedy posouditi, zda tu je svrchu zmíněný předpoklad — a nikoli okresní soud exekuční v Praze, u něhož nelze podati námitky proti mimosoudní výpovědi. Při řešení této otázky neušel nejvyššímu soudu článek, uveřejněný v Právniku z r. 1930 str. 362—366, v němž se zastává názor, že příslušným k povolení takové exekuce jest okresní soud exekuční v Praze, v němž však nebylo přihlíženo k důvodu v předešlém odstavci zmíněnému a právě nejdůležitějšímu. Je ovšem pravda — jak již řečeno — že byl i v obvodu Velké Prahy před zřízením okresního soudu exekučního soud povolující exekuci na základě mimosoudní výpovědi (§ 4 odst. 1 čís. 5 ex. ř.) také vždy soudem exekučním (§ 18 čís. 4 ex. ř., ale z toho nelze vyvozovati, že naopak po zřízení okresního soudu exekučního je tento vždy také příslušným k povolení exekuce, o kterouž otázku zde jediné běží. Rozhodnutí rekursního soudu o nepřislušnosti dovolaného soudu k povolení navrhované exekuce a o postoupení návrhu příslušnému soudu podle § 44 j. n. je tedy správné, ale usnesení to bylo ve výroku oprávně, jak svrchu uvedeno, ježto návrh nebylo lze pro nepřislušnost odmítnouti, když jej bylo postoupiti, takže na místě odmítnutí návrhu bylo jen podle § 44 j. n. vysloviti nepřislušnost dovolaného okresního soudu exekučního v Praze. Opravu tu provedl dovolací soud z moci úřední podle § 419 c. ř. s. a § 78 ex. ř. (srov. rozh. č. 4530 sb. n. s.).

Čís. 14278.

Jde o věc prázdninovou (§ 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.), domáhá-li se zaměstnanec na zaměstnavateli náhrady škody proto, že ho

»přihlásil« u úrazové pojišťovny nižším výdělkem než skutečným, takže mu byl vyměřen úrazový důchod nižší než by se mu dostalo při řádném přihlášení.

(Rozh. ze dne 29. března 1935, Rv I 2151/33.)

Žalobce byl zaměstnán u žalovaného jako dělník při bourání stodoly, jejímž padajícím zdivem byl zraněn. Tvrdě, že byl přihlášen u úrazové pojišťovny menším výdělkem, než který mu byl ve skutečnosti vyplácen, a že byl mu následkem toho vyměřen úrazový důchod nižší, domáhá se žalobou na žalovaném rozdílu mezi úrazovým důchodem, který skutečně jest mu vyplácen a důchodem, který by pobíral, kdyby byla úrazové pojišťovně oznámena jeho mzda ve výši, již skutečně dostával. **N i ž š š í s o u d y** neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y :

Jde o spor, tkvící ve služebním poměru mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Zákonná povinnost podle §§ 8, 35 zák. o úraz. pojištění dělnickém, sdělit úrazové pojišťovně výši výdělku pojištěných, kterou žalobce nazývá ne zcela případně povinností přihlašovací, postihuje sice podnikatele, který není vždy totožný se zaměstnavatelem (srov. § 11 zák. o úraz. pojišť. dělnickém), ale v souzeném případě byl podnikatel totožný se zaměstnavatelem, žalobce utrpěl podnikový úraz při výkonu prací, jež převzal služební smlouvou se žalovaným, a podnikatelská povinnost, již prý žalovaný porušil, souvisela důsledkem toho tak těsně s postavením žalovaného jako zaměstnavatele žalobce, že nebyti služebního poměru žalobce se žalovaným, nebylo by tu bývalo ani oné povinnosti žalovaného a nebylo by došlo ani ke sporu, o nějž jde. Takovým sporům však přiznává zákon pro jejich povahu výhodu urychleného řízení a prohlašuje je v § 224 čís. 7 c. ř. s. (v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928 č. 23 sb. z. a n.) ze věci prázdninové, v nichž okolnost, že nastaly soudní prázdniny, nemá podle § 225 odst. 2 c. ř. s. vliv na počátek a uplynutí lhůt, (srov. rozh. sb. n. s. č. 10613). Rozsudek odvolacího soudu byl zástupci žalobcovu doručen dne 25. srpna, dovolání však bylo sepsáno a podáno teprve dne 13. září, tedy již po uplynutí lhůty vytčené v § 505 c. ř. s., po případě v § 34 odst. (2) zák. čís. 131/31 sb. z. a n., takže je bylo podle § 507 c. ř. s. jako opožděné odmítnouti.

Čís. 14279.

Žalobu o uznání nemanželského otcovství jest posouditi podle práva platného v zemi České a Moravskoslezské, měli-li v době porodu nemanželská matka a tedy i dítě, jakož i žalovaný bydlíště v Čechách, třebaž dítě bylo zplozeno na Slovensku.

V případě výměry výživného jest dovolání nepřípustné jen tehdy, jde-li o souhlasné rozhodnutí nižších soudů.

(Rozh. ze dne 29. března 1935, Rv II 232/35.)